

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

09 septembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către inculpatul Ivanov Samuil, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 aprilie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Ivanov Samuil Alexei, născut la 01 august 1982, originar din r-nul Edineț, domiciliat mun. Chișinău str. Grenoble 237

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 13.01.2014-06.11.2014
2. instanța de apel: 02.12.2014-06.04.2015
3. instanța de recurs: 10.06.2015 - 09.09.2015

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Anenii Noi din 06 noiembrie 2014, Ivanov Samuil Alexei, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, la 9 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis și cu privarea de dreptul de a exercita funcții legate de administrarea bunurilor pe un termen de 3 ani.

A fost încasat de la Ivanov Samuil în beneficiul Î.I. „Ion Bîzgan” prejudiciul material în sumă de 115.464 lei, cheltuielile de judecată în mărime de 5.000 lei, iar în total suma de 120.464 lei.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că, Ivanov S. la data de 22 decembrie 2011 și 27 decembrie 2011, reprezentând interesele SRL „Broli Leon Grup”, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, sub pretextul procurării produselor agricole în cantitate de 1.000 tone de grâu și 1.000 tone de porumb, prin înșelăciune și abuz de încredere a însușit de la ÎI „Ion Bîzgan”, 21.890 kg de porumb cu prețul unui kg de 2 lei 55 bani, în sumă de 56.049 lei, precum și 23.300 kg de porumb cu prețul unui kg de 2 lei 55 bani, în sumă de 59.049 lei, cauzând o daună materială în proporții deosebit de mari.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului Ivanov S. a fost calificată *de drept* în baza art. 190 alin. (5) Cod penal și anume – *escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, săvârșită în proporții deosebit de mari.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Avramov Victor în numele

inculpatului, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Ivanov S. să fie achitat de învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, pe motiv că fapta comisă de acesta, este fără vinovăție.

În motivarea apelului a invocat că:

- acțiunile inculpatului nicidecum nu pot fi încadrate în prevederile art. 190 alin. (5) Cod penal, deoarece a avut loc doar un contract de vânzare cumpărare ce nu s-a soldat cu succes și se referă la domeniul civil, și anume ce ține de încasarea datoriei;

- inculpatul nu avut intenția de a dobândi bunurile prin înșelăciune și datoria nu a achitat-o din motiv că întreprinderea suporta anumite dificultăți ce scădeau eficiența productivității. Cu multe probleme nu era la curent, din motiv că persoana sa de încredere Cernoivan Nicolai, care administra întreprinderea nu-l informa la nivel pe inculpat.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 aprilie 2015, a fost respins apelul declarat ca nefondat și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că criticile cu privire la aprecierea probelor invocate de apelant, în sensul nevinovăției inculpatului, nu sânt argumentate, iar starea de fapt și de drept constatată de prima instanță concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relevate în cuprinsul sentinței.

În viziunea instanței de apel, versiunea înaintată de inculpat în cadrul audierii pe întreg procesul penal, urmează a fi apreciată critic, deoarece acesta a încercat să prezinte o stare de fapt nereală și neplauzibilă, pentru a-și atenua răspunderea penală, iar circumstanțele de fapt ale infracțiunii se reliefează din probele prezentate de partea acuzării.

Instanța de apel a considerat că sânt pertinente, concludente, utile și veridice probele puse la baza condamnării inculpatului și anume declarațiile părții vătămate Bîzgan I., martorilor Nistorică A., Balan V., Cernoivan N., Vlas I., Pîslari D., Șerban R.

Totodată, instanța de apel a notat că prezența în acțiunile inculpatului atât a elementelor care caracterizează latura obiectivă a infracțiunii imputate cât și a celor ce caracterizează latura subiectivă a infracțiunii este dovedită inclusiv și prin materialele cauzei acumulate în cadrul urmăririi penale și examinate în cadrul cercetării judecătorești cum ar fi: procesul-verbal de confruntare între inculpatul Ivanov S. și partea vătămată Bîzgan I. (f.d. 63 v. 1); procesul-verbal de confruntare între inculpatul Ivanov S. și martorul Bălan V. (f.d. 64 v.1); contract încheiat între SRL „Broli Leon Grup” și ÎI „Ion Bîzgan” (f.d. 67 v. 1); facturile fiscale pentru cantitățile de porumb livrate, semnate și ștampilate de Ivanov S. și Bîzgan I. (f.d. 68-69 v. 1).

Astfel, instanța de apel a constatat cu certitudine că fapta inculpatului conține elementele laturii obiective a infracțiunii imputate, adică s-a constatat înșelăciunea prin faptul că inculpatul sub pretextul cumpărării de la partea vătămată Bîzgan I. a dobândit de la acesta 21.890 kg de porumb cu prețul unui kg de 2 lei 55 bani, în

sumă de 56.049 lei și 23.300 kg de porumb cu prețul unui kg de 2 lei 55 bani, în sumă de 59.049 lei, cauzând părții vătămate daune în proporții considerabile, iar ulterior a vândut porumbul lui Șerban Radu.

La fel, instanța de apel a menționat că înșelarea părții vătămate Bîzgan I. a avut un rol determinant la încheierea contractului de vânzare - cumpărare nr. 12, dintre SRL „Broli Leon Grup” reprezentat în bază de procură de către Ivanov S. și ÎI „Ion Bîzgan”, fără această eroare partea vătămată nu ar fi încheiat contractul de vânzare-cumpărare nominalizat.

La caz, instanța de apel a stabilit că, intenția de a dobândi prin înșelăciune bunurile (porumbul) s-a manifestat prin aceea că, inculpatul urmărind scopul de cupiditate, încă la momentul întocmirii contractului de vânzare - cumpărare nr. 12 din 13.12.2011, dintre SRL „Broli Leon Grup” reprezentat în bază de procură de către Ivanov S. și ÎI „Ion Bîzgan”, asumându-și un angajament declarativ, de a achita prețul pentru porumbul livrat acestuia de către partea vătămată și care nu avea intenția să-și execute angajamentul asumat privind achitarea produselor agricole.

Mai mult ca atât, produsele agricole care au fost livrate, inculpatul nu le-a folosit, dar le-a vândut a doua zi lui Șerban Radu la un preț mai scăzut de 2,30 lei pentru un kg de porumb, care i-a achitat personal lui Balan V. suma de 100.000 lei pentru 40-44 tone de porumb, fapt confirmat prin declarațiile lui Șerban R.

Un alt aspect, în opinia instanței de apel ce demonstrează intenția inculpatului de a însuși bunurile fără onorarea obligațiilor sale contractuale față de partea vătămată este și conduita acestuia, care la expirarea termenului contractului nu răspundea la apelurile telefonice ale părții vătămate Bîzgan I. sau în cazul în care răspundea la apeluri inventa diferite motive de imposibilitate de a transfera mijloacele financiare pentru produsele agricole ce i-au fost livrate, iar în final după primirea mijloacelor financiare în sumă de 100.000 lei de la Șerban R. a plecat peste hotarele țării și potrivit materialelor cauzei, prejudiciul cauzat nu a fost restituit până în prezent de către inculpat.

Instanța de apel a mai considerat că, în prezenta speță nu se constată raporturi de natură juridică civilă, de vreme ce împrejurările stabilite coroborate la acțiunile inculpatului indică la concluzia certă că inculpatul încă la momentul întocmirii contractului de vânzare-cumpărare nr. 12 din 13.12.2011 a produselor agricole avea drept scop însușirea produselor agricole, fără îndeplinirea angajamentului asumat privind achitarea costului acestora, deși a avut posibilitate efectivă de a-și onora obligațiile contractuale față de partea vătămată în urma primirii mijloacelor financiare de la Șerban R., fapt ce confirmă prezența raporturilor de natură juridică penală dintre inculpat, pe de o parte, și partea vătămată, pe de altă parte și justifică intervenirea legii penale.

Astfel, instanța de apel a conchis contrar opiniei avocatului că răspunderea penală intervine, deoarece inculpatul și-a folosit capacitatea de înțelegere și prevedere a faptelor, în scopul unui rezultat fraudulos. În cazul intenției, atingerea rezultatului fraudulos este chiar sursa actului de conduită.

De asemenea instanța de apel a considerat că, prima instanță la stabilirea categoriei și termenului pedepsei a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal și în așa mod corect a concluzionat că atingerea scopului pedepsei se va asigura prin aplicarea pedepsei cu închisoare și executarea reală a acesteia.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către inculpat, prin care solicită casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului invocă că:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în cererea de apel și anume a lăsat fără apreciere faptul că acțiunile lui Ivanov S. nu întrunesc elementele laturii obiective prevăzute de art. 190 Cod penal sub aspectul lipsei în acțiunile acestuia a faptei de dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere. Astfel, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra faptului că de către partea acuzării nu au fost prezentate probe ce ar confirma prin care acțiuni concrete comise de către inculpat, acesta a indus-o în eroare pe partea vătămată Bîzgan I. determinându-l să semneze la 13.12.2011 contractul de vânzare - cumpărare nr. 12 cu SRL „Broli Leon Grup”;

- nu a fost dovedit în ce constă anume pretinsa înșelăciune sau abuz de încredere din partea inculpatului datorită căruia Bîzgan I. a semnat contractul de vânzare - cumpărare nr. 12 și livrarea ulterioară a producție agricole;

- în partea descriptivă a deciziei instanței de apel nu se conține descrierea faptei infracționale pe care instanța de judecată o consideră ca fiind dovedită, contrar prevederilor art. 385 alin. (1) și 394 alin. (1) Cod de procedură penală;

- instanța de apel și-a întemeiat concluziile despre vinovăția inculpatului pe faptul că porumbul a fost cumpărat la prețul unui kg de 2 lei 55 bani și vândut cu 2 lei și 30 bani, însă fără a fi prezentate careva probe scrise din partea procurorului ce ar confirma faptul dat;

- în decizia instanței de apel este indicat că prejudiciul ce rezultă din pretinsa faptă de escrocherie nu se materializează sub forma de 21.890 kg de porumb și respectiv a 23.300 kg de porumb, dar în echivalent bănesc și anume s-a luat în considerație valoarea acestuia stabilită în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 12, respectiv s-a recunoscut veridicitatea acestui act juridic și efectelor juridice pe care acesta le-a generat. Prin urmare instanța de judecată a recunoscut valabilitatea contractului de vânzare-cumpărare nr. 12 semnat între Ivanov S. și Bîzgan I., respectiv și a relațiilor civile care le produce acest contract, însă pe de altă parte indică că acțiunile urmează a fi calificate ca escrocherie;

- consideră că acțiunile lui urmează a fi încadrate în baza dispozițiilor art. 196 alin. (4) Cod penal, deoarece instanța de apel a ignorat faptul că conform probelor administrate la dosar, nu a avut loc achitarea pentru producția agricolă primită de la Bîzgan I., precum nu a avut loc și însușirea banilor primiți de inculpat de la partea vătămată, după cum este indicat în decizia instanței de apel.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Din textul recursului declarat, rezultă că autorul îl întemeiază în baza pct. 6) și 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și anume că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*, precum și *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*.

Cu referire la temeiul pentru recurs, invocat de recurent – *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*, stipulat la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează că, acest temei pentru recurs este incident în cazul când nu s-a motivat întemeiat hotărârea judecătorească. Este necesar ca hotărârea pronunțată să fie motivată atât în fapt, cât și în drept.

Respectiv, pentru a fi aplicabil temeiul de casare - *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, specificat la pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, instanța de recurs menționează, că pentru o atare concluzie, trebuie să se țină cont de fapta săvârșită și cum aceasta a fost stabilită de către instanța de apel, și dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corectă, iar dacă fapta s-a încadrat într-o altă normă penală, rezultă că acesteia i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Prin urmare, instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, doar atunci când se constată comiterea unei erori de drept, ținându-se seama și de starea de fapt deja constatată prin hotărârea judecătorească definitivă.

Deci, analizând textul hotărârii atacate în raport cu argumentele invocate în recurs, Colegiul consideră că, instanța de apel și-a motivat decizia în concordanță cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la respingerea apelului declarat în prezenta cauză, fiind motivată just adoptarea unei asemenea soluții. Totodată, Colegiul penal atestă că instanța de apel a respectat și prevederile art. 414 Cod de procedură penală, expunându-se asupra tuturor motivelor invocate în apel și prin hotărârea sa a oferit răspunsuri plauzibile, detaliate și argumentate asupra acestora, în coraport cu probele administrate în prezenta speță ce au fost verificate în ședințele de judecată. Prin urmare, instanța de recurs conchide că temeiul pentru recurs invocat de recurent și prevăzut la pct. 6) alin. (1) Cod de procedură penală nu și-a găsit confirmarea în prezenta speță.

Cu referire la temeiul pentru recurs invocat de inculpat și prevăzut la pct. 12) alin. (1) Cod de procedură penală, Colegiul menționează că potrivit materialelor cauzei organul de urmărire penală, a sesizat instanța de judecată prin rechizitoriu, în

care inculpatului, i-a fost încriminat săvârșirea infracțiunii de escrocherie, în proporții deosebit de mari prevăzută de art. 190 alin. (5) Cod penal, fapt pentru care a și fost condamnat de către prima instanță, soluția căreia a fost menținută și de instanța de apel. În viziunea instanței de recurs, nici acest temei pentru recurs nu este incident cazului de casare a hotărârii instanței de apel, deoarece analizând lucrările dosarului rezultă, că instanțele de fond, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, au examinat complet și obiectiv probele administrate, în speța dată, verificându-le sub toate aspectele în mod obiectiv din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Totodată, soluția adoptată de către instanța de apel, Colegiul penal consideră, că este pe deplin confirmată prin ansamblul de probe expus și analizat în hotărârea contestată și enunțat în pct. 5 al prezentei decizii și care confirmă vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate, fiind corect încadrată în baza art. 190 alin. (5) Cod penal.

Reieșind însă din textul recursului, Colegiul atestă, că inculpatul la argumentarea temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, invocă dezacordul cu încadrarea juridică a acțiunilor imputate lui în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, considerând că acțiunile sale urmează a fi încadrate în baza art. 196 alin. (4) Cod penal și anume *cauzarea de daune materiale în proporții deosebit de mari prin înșelăciune sau abuz de încredere, dacă fapta nu constituie o însușire*. Însă, din studiul apelului declarat se constată că acest argument nu a fost invocat ca motiv al apelului, în care de fapt a fost invocat doar faptul că relațiile dintre inculpat și partea vătămată se referă la domeniul civil și țin de încasarea datoriei, inculpatul neavând intenția săvârșirii escrocheriei, iar partea apărării solicitând achitarea inculpatului.

Prin urmare, având în vedere prevederile art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, care stipulează *că temeiurile menționate la alin. (1) pot fi invocate în recurs, doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel*, Colegiul penal statuează că argumentul menționat mai sus nu poate constitui obiect de discuție în instanța de recurs și îl respinge ca neîntemeiat, deoarece chestiunea reîncadrării juridice a acțiunilor inculpatului în baza art. 196 alin. (4) Cod penal nu a fost invocată ca temă pentru dezbateri în instanța de apel, unde a fost dezbătută doar chestiunea privind vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal așa cum a și fost invocat, nu și reîncadrarea acțiunilor inculpatului în baza altor norme ale Părții Speciale ale Codului penal.

În ce privesc celelalte critici formulate de recurent, enunțate la pct. 6 al prezentei decizii, prin care se susține că acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 190 Cod penal, Colegiul penal reține că acestea au format obiect de discuție la judecarea cauzei în apel și căroră instanța de apel le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în decizia contestată, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin, și a cărei reluare nu se mai impune.

Referitor la argumentul invocat de recurent, precum că hotărârea instanței de apel nu conține descrierea faptei infracționale considerate ca fiind dovedită de către instanța de judecată, Colegiul menționează că acest argument este nefondat, deoarece în corespundere cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel cuprinde fapta constatată de prima instanță și conținutul dispozitivului sentinței (f.d. 243-244 v. 1).

Colegiul penal nu poate fi de acord și cu alegațiile recurentului precum că instanța de apel neîntemeiat a reținut acel fapt că porumbul a fost cumpărat de către inculpat de la partea vătămată la prețul de 2,55 lei pentru kg, însă a fost vândut la prețul de 2,30 lei pentru kg, fără a fi prezentate careva probe scrise de către acuzare ce ar confirma acest fapt, deoarece faptul dat se confirmă prin declarațiile martorilor Balan V. și Șerban R., care nu pot fi apreciate critic fiindcă acestea coroborează între ele, precum și cu declarațiile martorilor Nistorică A. și Cernoivan N., ceea ce potrivit art. 93 alin. (2) Cod de procedură penală, de rând cu alte înscrisuri sânt admise ca probe în procesul penal, fiind ca elemente de fapt constatate.

La fel, sânt nefondate și argumentele invocate de inculpat, precum că instanța de apel la calificarea infracțiunii imputate acestuia ca escrocherie nu a materializat prejudiciul sub formă de 21.890 kg și respectiv 23.300 kg de porumb, dar echivalentul bănesc stabilit în baza contractului nr. 12, ceea ce în opinia recurentului de către instanța de apel pe de o parte a avut loc recunoașterea valabilității acestui contract în urma relațiilor civile, iar pe de altă parte acțiunile sale au fost calificate ca escrocherie. La acest capitol, instanța de recurs relevă prevederile art. 126 Cod penal, din care rezultă că prejudiciul material se determină ținându-se cont de valoarea bunurilor sustrase, dobândite, primite, fabricate, distruse, utilizate, transportate, păstrate etc. Totodată, Colegiul menționează că, partea vătămată și-a înstrăinat producția sa pentru obținerea unui venit sub formă de bani, iar inculpatul a încasat în final echivalentul bănesc al producției livrate de către partea vătămată, fapt confirmat prin declarațiile martorilor Balan V. și Cernoivan N. Astfel, instanțele de fond corect au constatat prejudiciul cauzat în sume bănești și nu în produse agricole sau alte unități. Prin urmare, alegațiile recurentului că instanța de apel a recunoscut valabilitatea contractului nr. 12 încheiat între inculpat și partea vătămată, Colegiul penal le apreciază ca declarative, deoarece din textul deciziei atacate nu se constată astfel de concluzii, decât cele din care rezultă săvârșirea infracțiunii de escrocherie, cu care este în acord și instanța de recurs.

Subsidiar la concluziile instanței de apel, Colegiul menționează și considerentele doctrinale care specifică că, în esență, delimitarea escrocheriei de încălcarea normelor de drept civil trebuie făcută cercetând și alte circumstanțe nu mai puțin importante și anume: *maniera de comportament pe care făptuitorul a manifestat-o după ce i-au fost transmise bunurile* – în prezenta speță, inculpatul primind porumbul livrat la prețul de 2,55 lei pentru kg, aproximativ în două zile după livrare l-a realizează la preț mai redus de 2,30 lei pentru kg, adică fără o careva fundamentare economică; *făptuitorul săvârșește acțiuni care demonstrează nedorința lui de a-și executa angajamentele* - la caz, inculpatul încasând suma de bani pentru

porumbul realizat, nu s-a achitat cu partea vătămată, conform angajamentelor contractuale asumate; *făptuitorul își asumă sistematic obligații pe care ulterior afirmă că nu este în stare să le îndeplinească* – în cauza dată, inculpatul fiind contactat de către partea vătămată și martorul Nistorică A., promitea că se va achita, iar ulterior a încetat de a mai răspunde la telefon, ba chiar pentru o perioadă părăsind și teritoriul țării. La fel în cazul supus judecării nu este de neglijat acel fapt că firma SRL „Broli Leon Grup” din numele căreia a acționat inculpatul la efectuarea așa spusei tranzacții cu ÎI „Bîzgan Ion”, din declarațiile martorului Cernoivan N. rezultă că a fost fondată de către acesta la propunerea inculpatului și el de fapt era un simplu angajat, iar ștampila și toate actele se aflau la inculpat care și administra firma de fapt. Tot aici, din materialele cauzei se atestă că prin hotărârile Judecătoriei Ialoveni din 06 septembrie 2011, Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 22 decembrie 2011 și ordonanța Judecătoriei Ialoveni din 28.01.2011 (f.d. 72-76 v. 1) din contul SRL „Broli Leon Grup” au fost încasate sume considerabile în beneficiul altor persoane juridice, ceea ce permite a conchide că firma nominalizată avea incapacități financiare și nu avea o fundamentare economică, fiind folosită de către inculpat, în final, ca instrument în realizarea scopului de cupiditate, fapt ce indică la prezența intenției directe, adică a laturii subiective la săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, și anume - *escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, săvârșită în proporții deosebit de mari.*

Generalizând cele expuse, Colegiul penal statuează că, în cauza dată nu au fost admise erorile de drept la care face referire recurentul și nu sânt temeiuri de a interveni în sensul casării soluției adoptate de către instanța de apel, fiindcă această instanță just a calificat acțiunile inculpatului, adoptând o hotărâre motivată în acest sens. Astfel, se concluzionează inadmisibilitatea recursului ordinar declarat în prezenta cauză, deoarece acesta este vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpatul Ivanov Samuil, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 aprilie 2015, în cauza penală privindu-l pe **Ivanov Samuil Alexei**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 30 septembrie 2015.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie